

KÉSZ RÉKA

HIÁNY

Kedves Idusmama!

Ne haragudj, amiért géppel írok. A kézírásom még mindig olvashatatlan. De így is ugyanazokat a betűket írom, amelyeket tanítottál.

Régen beszélünk. Vagyis én gyakran szólok hozzád, de vagy nem hallod, vagy hozzám nem jut el a válasz. Pedig tudom, hogy itt vagy. Itt vagy a fejemben. Benne vagy a kertben, benne a reggelben, benne az estében. Benne vagy a birsalma illatú bútorokban is.

Hiányzik a hangod.

Felvettek az egyetemre. Nem vártad meg a hírt, mert nem várhattad, pedig szerettem volna eldicsekedni neked, mint minden addigi dolgot, vizsga diadalával. De aznap reggel olyan gyorsan jött az a telefon.

Csörrr!

Holnap érettségi.

Csörr!

Tanulnom kell.

Csörrr!

Felkelek: Ki az?

Anya volt. Nem mondta meg azonnal, kíméletesen akarta közölni.

Az utolsó szóbeli vizsgát – kérésünkre – későbbre tették át.

Haragudtam. Rád, magamra, a világra. Haragudtam, hogy nem vártál meg akkor.

Tegnap otthon voltam. Mintha lecsó illatát éreztem volna. Az orromon be, a számon ki. Elárasztotta az egész utcát. Behunytam a szemem:

Nyílik a kisajtó. Visít, nyikorog. Megjelenik a gőzölgő pöttyös lábas. Suhan végig az udvaron, fel a teraszra, a bejárati ajtón át egyenesen a konyhai nagysztal kellős közepére.

Suhansz veled te is. Mi nem látunk, csupán az illatot éreztük, ami már reggel óta nem hagy játszani. Azt a lányt, azt a halványt. Körülölelt, bogarassá tett.

Nem szoktam illatokra emlékezni. Mégis tudom, ez a mostani nem olyan. Egyetlen illat sem olyan. Mind idegenebb. Mind sápadtabb.

Hiányzik az a pöttyös vaslábas.

Ott áll a konyhában, de nem használjuk. Hiányzik az illat is, ami benne volt. Csak állt az asztalon, gőzölgött. Anya szerint nem szabad forrón enni. A gőz az angyaloké. Barna egyszer elette előlük, de nem nőtt szárnya, nem repült el. Azóta nem bántja a forró párát. Ha most látnád, a kisfiú, hogy megnőtt! Ő is belevágta magát az életbe, de rendesen.

Néha álmodom. Frisset, lassút, szívárványosat, olykor pedig sötétet. Egy időben rólad is. Álmomban zsenge levelű rózsa volt a ház. Te voltál rajta a méh. Zümmögésed kacagás, kivillantak a fogaid, felaprítottad velük a világot. Szerettem, amikor neveltél. Én voltam az egyik szírom. Hívtalak. A nap tojássárgája csak úgy pöffeszkedett, belegörnyedtem. Árnyékot adtál nekem.

Legutóbb újra láttalak. Feküdtél abban a gödörben, és én szórtam rád a földet, és csak szórtam... és nagy, olajos könnyecsepekkel locsoltalak.

Álmomban gyöngé vagyok.

Álmomban minden él és minden halott.

Hiányzol...

